

ДИРЕКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ
Теодоръ Тошевъ, Т. Приховъ
и Енчо Николовъ—адвокати
Главенъ редакторъ
ХР. П. КАПИТАНОВЪ адвокатъ

цена 3 лей

КУРИЕРЪ

НЕЗАВИСИМЪ ЕЖЕДНЕВЕНЪ ИНФОРМАЦИОНЕНЪ ВЕСТНИКЪ
CURIERUL: ziar independent de informațiuni

ПРАЗНИКЪТЪ НА ПРОСВЕТАТА

Той е предъ насъ. Средъ разкошната пролетна природа, ние ще отделимъ единъ денъ за въздаване почестъ на великите равноапостоли, както ги наричатъ, които ни дариха съ писаното слово. Те ни дадоха въ ржцете едно отъ най-мощното оръжие противъ невежеството и противъ несправедливия редъ на нещата, и ни посочиха пътя, който трябва да стане истински идеалъ за всички племена—просветата.

Но вместо хората да тръгнатъ по пътя на просветата, която ни учи какво трябва да правимъ за да живеемъ добъръ животъ, и какъ трябва да искоренимъ мизерията, злините и насилията за да настане истински земенъ рай, за който мечтае човечеството отъ хиляди години насамъ, то ние виждаме, че отъ край време се върши тъкмо обратното—водятъ се кървави и жестоки войни, узаконява се насилиято и несправедливостта, а просветата, която трябва да проникне и въ най-отдалеченото земно кѣтче, често пъти се нагърбва съ зада-

чи, които по всичко сж чужди ней.

Ние и тая година ще възхвалимъ делото на Кирилъ и Методи, ще се кажатъ много горещи слова по-всички славянски земи, но колцина ще бждатъ искрени, колцина безъ страхъ ще изречатъ това което мислятъ? Нима можемъ да бждемъ доволни и спокойни предъ картина та на тия страшни социални недъзи, които притискатъ голяма частъ отъ обществото? И щомъ е така, какво трябва да правимъ? Но именно, тия въпроси даже и няма да бждатъ подигнати въ хвалебните речи, а благоразумно ще бждатъ отминати забулси отъ цветисти фрази. А тука вече изтъква извратения смисълъ на празникътъ който става, една чиста традиция, единъ случай за излизане въ полето и прекарване приятно време.

Но за насъ празника на просветата има своето особено значение и за това по тържествено и по искрено го отпразнуваме.

Хр. П. К.

КИРИЛЪ И МЕТОДИ

Въ нашата епоха на раздвоеност, когато силите ни сж разединени и липсватъ ни идеалите за да ни сплотятъ, нека делото на двамата братя Кирилъ и Методи ни бѣде ръководната нишка въ нашата дейтелностъ.

Нека помнимъ, че съ азбуката въ ръка те ни спасиха отъ сигурно погърчване и че презъ течението на вековете, те сж биле като единъ напътственъ мостъ, който ни е предпазвалъ отъ гибелъ.

Ако така е било

презъ вековете, защо и днесъ въоръжени съ най-мощното оръжие—азбуката и просветата да не можемъ да бждемъ достойни приемници на двамата равноапостоли, като сами себе си предпазимъ отъ забравянето на матерния ни езикъ?

А това може да стане, само ако да кажемъ, че можемъ да бждемъ верни последователи и ученици на двамата солунски братя Кирилъ и Методи.

Впрочемъ къмъ просвета съ техния езикъ!

Х. П. К.

СВ. КИРИЛЪ И МЕТОДИ

Къмъ тяхъ е днесъ обърнато възра си цѣло племе и въ сѣрдце жадающе за културенъ и празниченъ животъ. Защото, въ нѣкогашното далечно минало въ дупчатъ на славяните бѣ ноцъ а словото на светитѣ брата, като лжчтъ на майско слънце, огрѣха тъмния славянски хоризонтъ и пуснаха сковаващия мракъ. Защото тѣ чрезъ пламъка на словото, оазариха пътятъ на славяните къмъ просветата и културенъ напредѣкъ.

Ето защо днесъ вредъ кѣдто тупти славянско сѣрдце народа сж стича на тихо тържество и правнува най-великия

ХР. П. КАПИТАНОВЪ.

КИРИЛЪ И МЕТОДИ.

Въ душата ми се нжкатъ светли стѣмени, забравилъ днешниятъ мечта половеи, предъ менъ възврѣва ранното ми дѣтство, лишено отъ бѣди отъ грижи и отъ бедствъ: цѣлтъ, лъчи и слънцето—водителъ гордо поидката ни за подвигъ смелъ, за новъ живоитъ. И азъ вѣрвамъ: полята сж зелени, следъ менъ вѣрватъ дѣцата наредени и съ меденъ гласъ тѣ пѣятъ звѣнка лѣсенъ. и всѣки братъ славянинъ тѣй е веселъ!...

Днесъ празникъ е, смѣлъ зовъ къмъ просвѣта, въ ржцетъ си азъ нося два портета на братя Кирилъ и Методи. Сждбата ги въ дни тъмни изпробови изъ бездната да подведатъ славянски родъ къмъ светлина, просвета и къмъ новъ живоитъ.

Ажъ, дѣтствоищо защо е тѣй красиво поглеждамъ днесъ къмъ него зависливо: „Невинностъ, вѣра и любовъ безмерна!“ Днесъ злобата ни трѣви безпѣделни, тъмната ни притиска въ всѣка стѣпка, а знамето е дрийа, жалка крѣпка, защото много ни стрѣли раниха, и сили ни тжгитъ изтощиша, че братъ съ съ братъ се вече не познава и за сребро душата си продава.

Днесъ празникъ е въ цѣлий миръ славянски и принципътъ светли християнски. азъ слушамъ ги на всекиго въ устаи Кирилъ и Методи на сждбата братеници светли да вѣстие миръ, любовъ и братство—днесъ сте виъ кумиръ и символъ на славянската просвета.

Вѣрватъ дѣца и носятъ два портета обичени съ венци, признателностъ и обичъ отъ време тѣй било е и ще бѣде въ Добричъ.

Къмъ просвета

Ние днесъ се намираме въ едно чудновато положение. Вместо грамотността и просветата да взематъ все по-големи и по-големи размери между широките народни маси, напротивъ, ние забелязваме, че числото на грамотните намалява. До като по възрастните отъ нашия край се интересуватъ било отъ книжки, било отъ вестници, по младите или по право, една голема частъ отъ тяхъ, даже не знаятъ да четатъ и пишатъ.

И какъ ще знаятъ,

Нека всички се проникнемъ отъ великото дело на творителите на старобългарския писменъ езикъ и се покажемъ достойни техни ученици.

когато въ нито едно село въ Добруджа нема училище, гдето да се преподава на поиятенъ темъ матеренъ езикъ. Те по тоя начинъ бгятъ и странятъ отъ училището и съ това увеличаватъ армията на безграмотните. Нека чествуването паметта на двамата братя Кирилъ и Методи ни приповни повелителния дългъ, който имаме за просвещението на сѣнаролниците ни и да направимъ всичко възможно за да учатъ на поиятенъ темъ езикъ.

Делото на Кирилъ и Методи

Въ единъ моментъ когато старите българи подпаднали подъ Гръцко влияние и отивали къмъ сигурно погърчване, безъ култура, безъ писменностъ и безъ азбука, двамата братя Кирилъ и Методи, македонски българи изъ край солунските села, създаватъ славянската азбука. Българите, бидейки въ непосредственъ съпрекосновение съ Византия, молили сж на Бога на гръцки езикъ. Бавно, но сигурно, те биха завършили съ пълно погърчване.

Благодарение на съставената отъ двамата братя азбука, превеждатъ се светите книги на славянско наречие и се прѣскаятъ между народа. Християните които нищо не разбирали отъ Христовото учение, започнали да проикватъ въ същността му и разбрали, че гръците вместо да проповядватъ любовъ между на рода, искатъ да заробятъ духовно, набожните, но непросветени българи.

И се почнало тогава оная дръзка и оже-

сточена борба между гръцките и български духовници, която завършва съ окончателното скѣсване съ гръцката черква, съ изгонване то на гръцките свещеници и силно желание българската църква да мине подъ покровителството на Папата.

Учениците на Кирилъ и Методи, които биле надъ 3000 и на които на цѣло билъ българинътъ Климентъ сж ходили отъ село на село и отъ градъ на градъ и на роденъ поиятенъ езикъ сж проповядвали Христовото учение.

Градили сж църкви освещавали сж монастири и училища, гдето сж се подготвявали борците за закрепването на българския езикъ и независимостъ.

Главното значение на великото дело на Славянските равноапостоли се состои въ факта, че сж избавили българското племе отъ сигурно погърчване.

Затова именно и ние тачимъ паметта имъ.

Н. Даровъ

КИРИЛЪ И МЕТОДИ ВЪ ДОБРИЧЪ.

Кирилъ и Методи е празникъ на българската просвета. Тоя празникъ най-добре се чувства отъ учащите се. Те още много отъ преди празника си шиятъ нови дрешки, купуватъ си обичайните панделки, а въ навечерието ходятъ отъ къща на къща да събиратъ цветя за да украсятъ училището и да кичатъ портретите на Кирилъ и Методи съ венци.

Всичките граждани си окичватъ вратите съ зеленина и следъ молебена се отправятъ за лозята Гази Баба, гдето на зелената морава ядатъ печени агнета.

Следъ молебена, гдето се собира цялото гражданство, учащите се въ стройни редове, начело съ музика и портретите на Кирилъ и Методи се отправятъ за лозята. Тукъ се раздаватъ гевреци на малките, киватъ се декламации и хвалебни слова, и после, позволява се на учащите се да играятъ хоро, за която (сл. 2-ра стр.)

Езикътъ на Кирила и Методия.

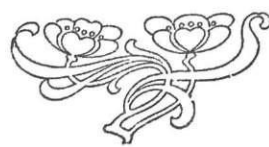
Старобългарската граматика учи какъвъ е билъ езикътъ на който въ половината на IX столетие светите братя Кирилъ (+ 869) и Методи (+ 885) преведоха свещеното писание и други богослужбени книги. Тоя езикъ, запазенъ и днесъ въ най-старите писмени паметници, наричаме старобългарски, защото е билъ единъ езикъ за тогавашните български славяни въ Македония, отечеството на Кирилъ и Методи.

Тоя езикъ на който биле написани първите български книги, подъ влиянието на живия е-

зикъ неусетно се е изменялъ, ако и писателите да сж се стараели точно да запазятъ езика на първите кирилометодиевски книги.

Отъ последните ни едина не е достигнала до насъ; сега имаме само преписи, отъ които най-старитъ сж писани 100 до 200 години следъ дейността на Кирилъ и Методия. Ала и въ тези най-стари преписи се забелязватъ казаните промени, станали въ народния езикъ. При все това отъ същите преписи точно узнаваме, какъвъ е билъ Кирило-Методиевия езикъ, защото отстъпленията отъ него въ тяхъ не сж правилни и последователно прозвирани.

Една отъ старобългарските паметници сж писани съ кирилско а други съ глаголическо писмо. И двете азбуки, кирилската и глаголицата, се употребявали въ стария периодъ на българската писменостъ. Према се, че глаголицата е по-стара и че кирилката е почвала наскоро следъ дейността на Кирилъ и Методия да се разпространява въ България и да замести глаголицата. Името „Кирилица“ показва, че сж считали Св. Кирила за неинъ изобретателъ.

обичавахме светитѣ образи на Методия и Кирила съ първитъ пролетни китки и вѣлени и когато пѣхмѣ радости, хвалебни пѣсни за тѣхната свѣтла прослава.

Кой е днешния денъ, и какво е неговото значение—това знаемъ всички, всѣко дѣте още отъ първитъ свуди отъ нашата родна речъ. Но нека на кратко си припомнимъ ония културни-исторически събития, на които днешния денъ става изразъ.

До създаването на славянската писменостъ, славяните народи сж стѣвали на едно ниско културно ниво. И съ черти въ рекаи четѣха и брояхъ, като полудивъ

народъ казва Черноризецъ Храбръ (бележитъ Български писателъ презъ X-я векъ). Тѣ сж биле езичници и на тяхъ се е гледало като на законна плячка отъ странна на съседнитъ християнски държави.

Но къмъ втората половина на IX-я векъ между народнитѣ отношения наложени на нѣкои отъ славянскитѣ народи да възпрематъ християнството. Въ 864 год. се покрѣстилъ царъ Борисъ вѣведо сѣ народа си. Все по това време прие християнството и Велико-Моравия при князъ Ростислава.

Дейността на светитѣ братя Кирилъ и Методи, се отнася тъкмо къмъ тоя забележителенъ

исторически моментъ, когато започва и покрѣстването на славянскитѣ народи. И дѣлото на двамата братя дойдъ тъкмо на време, защото следъ възприемането на християнството, чуждото влияние добива голѣмъ просторъ върху широкитѣ народни маси и ако не бѣха братята Кирилъ и Методи, които създадоха славянската азбука и преведоха

Свещеното Писание, божествената служба въ черквата щеше да се извършва на чуждъ езикъ. Това въ висша степенъ щеше да засили чуждото влияние върху славянството а тоя щеше да се отрази зле върху неговото народностно съществуване. Дѣлото на

светитѣ братя запази езика на славяните чрезъ писмеността а чрезъ езика и вѣрата запази славянитѣ презъ всички изпитни и нещастия, които имъ е било сждено да приживеятъ въ течението на вековете.

Дѣлото на светитѣ братя, продължено отъ тѣхнитѣ достойни ученици намира най-добра почва за развитие и процѣтяване въ пределитѣ на Борисовата държава. Тукъ християнството се разширява най-вече следъ превода на църковнитѣ книги отъ светитѣ братя. Съ въвеждането на славянското богослужение въ църквата и съ създаването на славянската писменостъ, славянитѣ ставатъ

господствующиятъ елементъ въ българската държава. България става първия държавенъ обединителъ на всички славяни въ цѣлия балкански полуостровъ и първия фактър-пионеръ за славянското културно и просветно дѣло на изтокъ.

Отъ България славянскитѣ 6 послужбени яниги се пренасятъ първо въ Русия, която прие християнството, при князя Светослава, а следъ това и усѣрби останалитѣ славянски народи.

Отъ България заедно съ християнството преминава и въ Ромѣния славянското писмо.

Ние намираме писани на славянски езикъ

денът на поднолия войнъ

Ведно съ отпразднуването на най-великия празник на славянската култура, празника на св. св. братя Кирилъ и Методий, цѣлиятъ святъ, цѣлиятъ трауренъ святъ, тачи паметта на своите братя и бащи сложили костите си по бойните полета на безумната, човѣшка война — великата война — денът на неизвестния войнъ.

Денът на неизвестния войнъ — ден на все свѣтския плач, ден на сълзите на милионите майки по своите чедра — неизвестно паднали въ страшната война.

Победени и победители днесъ смирено коленили предъ неговия гробъ крѣсятъ челото му съ най-разкошнитъ цветя.

Предъ неговиятъ гробъ цѣлиятъ святъ се покланя. Поклонъ!

УЧЕНИЦИТЪ НА КИРИЛЪ И МЕТОДИ

Въпреки, че българите следъ приемането на християнството сѣ имали своя независима църква, но българската държава не била независима, ако е имала своя книжна и култура.

Ако покръстването на българите е едно крупно събитие въ културната история на славяните презъ IX-и вѣкъ, идеята пакъ за изобретението на славянско азбукѣ и за създаване на славянска писменостъ е най-великото събитие презъ този вѣкъ. Това е творчество, което доближава божественото: то създава нова книжнина и цивилизация — славянска. Идеята за това творчество не е на Бориса: тя е на св. Кирилъ и Методий, които я присъдили въ своите многобройни ученици славяни. Както светитѣ братя, така и повечето отъ учениците имъ били отъ Македония, наречената Славия въ VI-и вѣкъ и България въ VIII и вѣкъ. Преводътъ на свещенитѣ книги, въ Македония, дето св. братя отишли съ учениците си да проповядватъ християнското учение на славяните въ Моравия, Панония, Далмация и пр. Този преводъ споредъ Ягича, Лескина, Облака, Вондрака, Флорински, Кулбакина и др. именити слависти, станалъ на българо-македонско наречие. Генниятъ на Симеона дѣлътъ форма на идеята на славянскитѣ просветители, св. св. Кирилъ и Методий, като продължилъ творчеството имъ заедно съ тѣхнитѣ ученици.

Борисъ, който се грижи за просветата на народа, който, предъ и следъ покръстването, дири проповедници и учители, за да му помагатъ въ апостолското дѣло, който се обръща за такива до Цариградъ въ Римъ и дори до германския императоръ Лудовикъ, съ когото билъ въ приятелски сношения, намира съдействието въ прокуденитѣ изъ Моравия ученици на св. св. Кирилъ и Методий: Климентъ, Наумъ, Гораздъ, Ангеларъ, Сава и др. Срещу тяхъ ученици на брой повече отъ 200 и срещу св. Методий, който, по желанието на блаженския князь Коцелъ, билъ назначенъ за сирмо-панонски епископъ, се повдигало голѣмо гонение отъ „гризичниците“, които били противъ славянското богослужение и противъ славянската книга, защото споредъ тѣхъ, имало само три езика, достойни за славословие на Бога: еврейски, латински и гръцки. Подиръ смъртта на Методия гоненето станало още по ожесточено. На чело застаналъ Вихингъ, немецъ, епископъ въ Нитра. Подиръ дълги тежки скитания, страдания и гладъ изъ гори и планини учениците стигнали пределитѣ на българската държава. Въ тѣхъ тѣ намерили не само убежище и спасение, но и поле за апостолска и просветна дейностъ. Тѣ носили съ себе си най-драгоценното за българите съкровище

— богослуженитѣ книги, преведени отъ св. с. Кирилъ и Методий и отъ тѣхъ на славянски. Въ България, тогава подъ България, били посрещнати отъ управителя Боритакана и изпратени въ Преславъ, столицата на България. Борисъ ги приелъ съ радостъ и почести. Той имъ отваря двореца си, бонеритъ му — домоветъ си. Съ тия прокудени славянски апостоли той почналъ да урежда българската църква, да въздига храмове, да гради монастири, да открива училища и да приготвя учители проповедници. Държавата си разделила на 3 архиепископства: преславско, моравско и кутмичево или охридско. Първото обемало източна България съ сѣдалище г. Преславъ. Неговъ архиепископъ и изобщо пръвъ български епископъ при Бориса билъ Мисифъ. Второто обемало земията на сръбска и българска Моравя, дето живѣли българскитѣ племена: бранчевци, кучевени и моравяни. За моравски архиепископъ се споменува Агатонъ съ предполагаемо сѣдалище въ г. Моравя, който се е намиралъ на Дунава при вливането на съединената р. Моравя. Третото обемало цѣла западна Македония. Него избралъ Климентъ за поприще на своята светителска и просветна дейностъ. Тукъ той работилъ презъ цѣли си животъ, като учителъ, пастиръ и писателъ и умрѣлъ у Охридъ въ санъ епископъ славянски или велички.

Д. М.

Писмо до Каварненци

Всрѣдъ делнични грижи и незгоди, изъ тъмнитѣ либиринти на душевни вълнения, явява се у насъ стремжътъ да изразимъ чувствата си на искрена задушевностъ къмъ Васъ. Едно необяснимо съ думи душевно състояние, което трудно би могло да се анализира, ни произвеждаше съ насъгъпващата пролетъ. То дълбоко ни обхващаше и чрезъ звуци по сполучливо би могло да се предаде....

Трябваше една живена искра да ни възбуди и ето, предложението на нашия любимъ диригентъ П. Пеевъ — дадемъ единъ концертъ въ Каварна, — не закъсня.

Въ съзнание на ролата си като скромни изразители на едно отъ най-популярните изкуства — музиката, най-свѣтътъ и благотворенъ нашъ спътникъ, ний всички изпитвахме нейното огромно влияние. И наистина, каква задушевностъ, какво въодушевление въ онѣя моменти на общуване съ Васъ....

Какъ чрезъ песните ний се почувствувахме сродени единъ съ други — нашите сърца забиха въ унисонъ: — ний разбрахме, че сме родственици, че ние нямаме врагове и че всичко ние е мило....

Схващайки възпитателната ролъ на подобни музикални манифестации и на всяка културна проява въобще, които водятъ къмъ възвишаване на души, облагородяване и братство между хората, ние не пожадохте нито средства ни време. Оградните впечатления отъ раздялата ни съ Васъ, макаръ и не за дълго, ще останатъ за винаги неизлижими въ нашите възпоменания, подтиквайки обиятъ подемъ на духа и енергия-

Кирилъ и Методий въ Добричъ. (продължение)

целъ имъ се наеме специална музика.

Следъ обедъ целия градъ е въ местността Гази Баба, гдето става традиционния народенъ сборъ. Тоя сборъ прилича на цѣлъ панайръ съ крѣчми, дюгянчета, шурупъ, циркове, палячовци и неизбежните при подобни случаи пехливански борби.

Тоя сборъ добива особено значение, защото се събиратъ селяните отъ цѣлата добричка околия, въ народни живописни костюми, момите съ бели чѣмбери и алени сукмани. Те си носятъ своите гъдулки, гейди и кавали и съ радостно провиквания въртятъ вихрохоро.

Въ всяко едно лозе, сж се разположили весели компании, приготвели си ядене и пиение.

Тая общонародна веселба продължава до късно средъ полунощъ.

Разбира се, отъ всички най-много сж играли и сж се уморили учащите се, на които за голема тяхна радостъ имъ се позволява на другия денъ да почиватъ.

Така добричани сж празнували празникътъ на просветата.

Надеждинъ

Празникътъ на просветата и привѣствията на добруджанци.

Днесъ, когато цѣлото славянско племе чествува празника на просветата, днесъ когато цѣла България празнува денътъ на св. св. братя Кирилъ и Методий и хитинитъ на великитѣ народоучители се носи отъ уста на уста надъ съсиранитѣ отъ страшното земетресение, ние добруджанцитѣ отъ Четиригълника единно се присъединяваме къмъ тоя великъ-денъ на празнуванитѣ наши братя и изказваме нашитѣ най-задушевени привѣствия.

Поклонъ предъ вашата паметъ учители!

Балчикъ.

Отпразнувайки денътъ на великитѣ народоучители подъ хитинитъ на ликуванитѣ отъ радостъ по чествуването на най-великия денъ на славянското проследяване, ние Балчичени отпразнуваме нашитѣ най-скрени поздравления къмъ всички празнуващи въ Балчикъ паметъ на св. св. братя Кирилъ и Методий.

Нека тоя денъ, припомнящъ самоотвержената дейностъ на нашия първоучители влѣта.....

Искрена благодарностъ и признателностъ сж горните слова, които отправяме къмъ Васъ Каварненски граждани,

хористите отъ Катедралния хоръ въ Добричъ

жизненостъ въ души, ний и закрепимъ за винаги въ борбата съ невежеството

Каварна.

По случай чествуването паметта на великитѣ народоучители, св. св. Кирилъ и Методий ние единно приветствуваме денътъ на славянската просвѣта, денъ, въ който всѣки съзнаващъ великиятъ подвигъ на народнитѣ дейци, съ бушуваша радостъ въ гърди повтаря химна на безмъртието на дѣлото имъ.

Шабла.

Ведно съ ликуващата природа следъ падналия благодатенъ дъждъ, средъ раззеленитѣ се нивы ний Шабленци поздравяваме празника на просветата, празника на нашитѣ учители св. св. братя Кирилъ и Методий.

Силистра.

Нека празника на славянското племе, денътъ на неуморимитѣ велики апостоли на просвѣта, ведно съ неговото тачене, приеме и нашия сърдеченъ поздравъ замесенъ съ вечната пѣсенъ на Дунавъ.

Нека тоя денъ сгрѣе сърцата на нуждающитѣ отъ светлина и води къмъ единение, чрезъ словата на нашитѣ наредоучители.

Тутраканъ.

Привѣтъ, къмъ великата паметъ на самоотверженитѣ народоучители, отъ найотдалечения Дунавски кѣтъ.

Привѣтъ и поклонъ предъ васъ скѣпи учители!

ВЪСТЪ

—Тъкмо въ тоя моментъ, когато трябва да бъдемъ по-вече отъ всякога единни, се появява известно разколебание и спадане на куража и вярата въ бъдещето и то тъкмо отъ страна на тоя, въ който имаме всичките основания да мислимъ, че е достоенъ за доверието, което всичките му оказахме. Безъ циркове и безъ куражъ обществени работи не се вършатъ. Нека ний бъдемъ за примеръ тоя, който беше самъ и надиваше всичките трудности.

Всяко разколебание би било равно на отстъпление за да не го наречемъ съ истинското му име.

—Днесъ следъ обедъ духовата музика подъ ръководството на г-нъ Душекъ при българската местна гимназия ще свири въ местността „Гази Баба“.

—Отправяме се съ горещъ апелъ къмъ нашите приятели на които сж пълно основание съ спечелили доверие то да развиятъ максимумъ дейностъ за да можемъ още по-добре да закрепимъ положението на нашия любимъ

вестникъ „Куриеръ“. Нека всеки единъ добруджанецъ се абонира, като предварително запла ти абонамента си. В-къ „Куриеръ“ е органъ на всички ний, и следователно, всички трябва да го подпомагаме.

—Въ случай на джовно време молебена за Кирилъ и Методий вместо да се извърши въ местността „Гази Баба“, ще се отложи въ катедралата „Свети Георге“.

—Въ с. Азлапляръ на 3 юний, за пръвъ пътъ тази година ще се състои „сборъ“, който ще се открие съ голѣма тържественостъ.

Вечерта въ салона на училището въ сжщъто село ще има голѣмъ балъ

—Преди нѣколко дена крѣчмаринѣтъ отъ с. Петия билъ тежко нараненъ съ ножъ въ ребрата, въ време на единъ скандалъ на нѣколко паяни шефове.

Той е докаранъ въ местната държавна болница на лечение. Раната му е доста сериозна.

—Мѣстната земледѣлска камара съобщава на интересующитѣ, че въ сжбота ще получи кокошитѣ яйца отъ разнитѣ породи кокошки.

—Вчерашния дъждъ който вали заедно съ градъ въ града ний, падналъ е въ по-голѣмата частъ на окръга обаче безъ да бѣде отбелзано нѣкъде градъ.

—Гражданитѣ отъ крайнитѣ улици на града ний се оплакватъ, че отровенитѣ кучета отъ санитарнитѣ власти се оставяли по улицитѣ, кждето отъ вонята на разлагащитѣ имъ тѣла не се минавало.

Иматъ думата общинаритѣ.

—На 21 т. м. пристигна въ града ний г-нъ Григори Филипеску, председателя на местната Авересканска организация бидейки придруженъ отъ бившия окръгъ управителъ И. Жеоржеску.

Веднага следъ пристигането имъ се състоя събрание въ клуба на организацията на по-виднитѣ партизани като: г. г. Джерахисъ, Зографовъ, Алмалехъ, Еиржаровъ, Бекяровъ и др. кждето сж се разисквали множество въпроси отъ политически характеръ общъ и местенъ, следъ което г. Филипеску е заминавалъ за Балчикъ, отъ кждето се е върналъ сжщия денъ и вечерта отпоздвалъ обротно за столицата, бидейки придруженъ до гарата отъ своитѣ съпартизани.

Четете в-къ „Куриеръ“

ЯНЪ Х. ЯНЕВЪ

Героятъ неизвестенъ.

Азъ съмъ героятъ неизвестенъ, падналъ въ биткитѣ ужасни.

Зърнете ли по необянитѣ поля, непреходими урви и стръмнини нѣкоя издигната и клюналъ кръстъ забравенъ? Тамъ е моятъ гробъ. Около него ще видитѣ буенъ буренъ на воля да пълзи и самитѣнъ кръстъ печално да сѣжри.

Единъ прекрасенъ денъ.... единъ мигъ.... и пуснаха безстидния ми шрувъ..... въ черната земя. И кой?... Пакъ сжщитѣ мои братя, що сега сълави и в'енци кичатъ студения мраморъ и вековечно огласяятъ съ пѣсни хвалебни..... Кого? Менъ.... Да! Мене, героятъ неизвестенъ, падналъ безжалостно отъ братски крѣчумъ. И помня добре — ей този, сжщиятъ черенъ гарбанъ да граци сжщъ страшно.... и сега кичалъ е на тоя кръстъ крѣвнишки взира се въ мрачината..... Ширси шрувъ неизвестенъ. О!.. Не! Азъ виждамъ, погледѣтъ му блаждае въ дрезгавижда и ширси на времето тъмнина та, когато героятъ неизвестенъ луташе заблуденъ въ дните на светлината..... Но сега?... О!.. сега азъ съмъ духъ свободенъ, духъ възроденъ, чистъ, всемо жъкъ; духъ вишвающъ на свобода, на воля, на просторъ. Сега духъ съмъ азъ недосигаемъ, вихренно летящъ далечъ надъ кресливитѣ посетелства на тѣлитѣ крѣвожадна и зорко бдящъ надъ моя гробъ забравенъ. Тамъ, сега виждамъ азъ, бурени и ширни обрасли и чувамъ какъ злобаща и умразата съскайтъ пакъ сжщата пѣсенъ..... Но азъ ще посѣдя тамъ рози, хубави, голѣми, червени, сжщо катъ слжщето кога залеза и въ нейнитѣ пурпурни листа страданиято и шихаща печалъ ще отразватъ своята пѣсенъ..... пѣсенъта на неизвестния.

Да азъ съмъ героятъ неизвестенъ, съкрушенъ отъ ржката алчна, що съ векове е смукала моята крѣвъ и благого на труда ми непосиленъ. На времето си, съ единъ само замахъ събаряхъ планинитѣ и изъ нейнитѣ недра измжкахъ мѣшали тежки и ковахъ орджия полезни. Гуркахъ се въ страшни морски дълбини и вадяхъ камъни сжщопечени, бисери светли и ги прѣскахъ по свѣта..... Шогавъ азъ бѣхъ извесенъ. Да! — Известенъ — защото всички алчно бѣха вперени въ менъ оги и всички очакваха отъ менъ.

Тогава, азъ давахъ въживота жизненъ и прѣскалъ свѣтлина, животъ и бодростъ по вси хоризонти..... И ето, пакъ сжщитѣ, въ тоя фаталенъ денъ, на кои орджия за всичко азъ бяхъ създамъ за улеснение на човѣка небагодаренъ — обрѣнаха ги за мигъ въ чудовища смъртоносни и дадохъ ги въ ржцѣтъ на палача безуменъ..... А на „известнитѣ“ шогавъ за много-заслужена награда забиха дървенъ кръстъ, да носи на своето време позора....

всички свещени книги, които се употребявали при богослужението, официалнитѣ книжжачастнигъ актове за продажба. Колкото се отива къмъ древността на ромѣския народъ, толкова повече се намира славянския езикъ въ обща употреба. Той се среща не само въ Влажия Молдова отъ самото начало на тѣхното създаване, но сжщо и у ромѣнитѣ въ Трансилвания.

Първитѣ ромѣнски хроники сж писани на славянски. Тѣхнитѣ автори сж калугери, Изобщо славянския езикъ билъ за ромѣнския народъ свещенъ, както латинс-

кия за немци и Французи, елнския за гръцкитѣ. Духовенството на него чело и писало. Първитѣ печатни ромѣнски книги сж на славянски. Подиръ падането на България подъ турцитѣ, славянския езикъ е цѣтълъ въ Ромѣния. Когато гръцкия езикъ е пропѣдилъ славянския езикъ изъ църквитѣ въ България, той пакъ продължавалъ да живѣе въ ромѣнскитѣ църкви и манастири.

И така дѣлото на светитѣ Братя Кирилъ и Методий, като е улеснило славянската просвета и култура, е подпомогнало общочовѣшкия прогресъ. Ето защо то добива всевътѣско значение, мировъ характеръ.

Никое прочие дѣло не е било така трайно велико, свѣто и идеално, както дѣлото, което славянскитѣ просветители извършиха за своето племе. Защото тѣ му дадохъ писменостъта, книжовността и за вечни времена овариха пѣтя на неговитѣ посетителна къдбина.

Поклонъ предъ тѣхната свѣтла паметъ!

Д. М. Г.

IV. D. Smoof & Co. B-gic